

Arrest

nr. 347 851 van 4 juni 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. PEHARPRÉ
Edith Cavellstraat 63
1180 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 19 augustus 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 20 juli 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 22 augustus 2025 met referentienummer 131177.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 april 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat V. PEHARPRÉ verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verweerder treft op 20 juli 2025 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) nadat verzoeker werd betrapt op illegaal verblijf, dit n.a.v. een verkeersinbreuk.

Dit vormt de bestreden beslissing. Ze luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ AMOW op 19.07.2025 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: D.

Voornaam: Y.
Geboortedatum: 17.10.1992
Geboorteplaats: /
Nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,*

binnen 7 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verklaart familie in België te hebben: in het administratief verslag verklaart hij een broer en 3 nonkels te hebben, zonder verdere verduidelijking. Er werd geen enkele aanvraag tot gezinshereniging of tot regularisatie ingediend bij de bevoegde overheid.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien hij zijn verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker ontwikkelt een enig middel als volgt:

"UNIQUE MOYEN pris de la violation des articles 7 et 61/1/5, 74/13 de la loi du 15.12.1980 sur l'accès, le séjour, l'établissement et l'expulsion des étrangers, des articles 2 et 3 de la loi du 29.07.1991 sur la motivation formelle des actes administratifs, du principe de bonne administration et de confiance légitime imposant à l'administration de prendre en compte l'ensemble des éléments, ainsi que des articles 2 et 3 de la Convention internationale des droits de l'enfant du 20.11.1989, et de l'article 8 CEDH."

Hij betoogt na een theoretische uiteenzetting als volgt:

"5.2. APPLICATION AU CAS D'ESPECE

4.

Le requérant considère que la décision attaquée viole lesdits droits fondamentaux que sont notamment l'article 8 CEDH, les articles 7 et 52 de la charte européenne, ainsi que l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980.

L'article 8 de la Convention Européenne de Sauvegarde des Droits de l'Homme et des Libertés Fondamentales protège le droit au respect de la vie familiale mais également au respect de la vie privée.

L'article 8 § 2 de la Convention Européenne de Sauvegarde des droits de l'homme et des Libertés Fondamentales prévoit qu' : « Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui.

Celle-ci ne constitue pas une mesure, qui dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sécurité publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou encore à la protection des droits et libertés d'autrui.

L'Etat Belge doit démontrer que l'ingérence protégée par l'article 8 de la Convention précitée est non seulement prévue par la loi, mais surtout nécessaire dans une société démocratique à l'un des objectifs limitativement visés par l'article 8 § 2 de la Convention Européenne de Sauvegarde des droits de l'homme et des Libertés Fondamentales.

Même si on estimerait cette ingérence justifiée, celle-ci n'est nullement proportionnelle à l'un des objectifs énumérés par l'article 8, §2 de la Convention Européenne de Sauvegarde des droits de l'homme et des Libertés Fondamentales.

La Cour Européenne prend notamment en compte, pour apprécier le juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte au droit du requérant au respect de sa vie privée et familiale, l'existence de liens concrets maintenus avec le pays dont l'étranger a conservé la nationalité. Ainsi elle vérifiera si cette dernière constitue une simple donnée juridique ou si elle recouvre un certain nombre de réalités affectives et familiales. Elle prendra également en compte l'intensité des liens avec le pays d'accueil (CEDH, 26 septembre 1997, Meheni c/ France, requête n°25017/94, rec.1997, IV). Par ailleurs, si l'article 8 de la CEDH n'implique pas pour l'étranger de choisir et d'imposer un territoire d'exercice du lien familial, il appartient à l'Etat d'examiner l'alternative de la possibilité pour l'étranger concerné de maintenir sa vie familiale dans un Etat autre que le territoire d'accueil (CEDH, 26 septembre 1997, Meheni c/France).

Dans son arrêt du 24 avril 2001, le Conseil d'Etat a considéré : « qu'il importe dès lors à l'autorité de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte au droit de la requérante au respect de sa vie privée et familiale. »

L'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 prévoit que : « Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné » ;

Pour qu'une ingérence à ce droit soit licite, elle doit non seulement être prévue par la loi, mais également poursuivie dans un but légitime et, surtout, être nécessaire et proportionnée à ce but.

Or, la partie adverse se limite à affirmer que le requérant déclare qu'il n'a pas de partenaire ni d'enfant en Belgique mais qu'il déclare qu'il a 1 frère et 3 oncles en Belgique sans autre clarification.

La partie adverse n'a nullement demandé des informations complémentaires au requérant sur sa relation avec son frère et ses oncles.

Une vie familiale peut aussi exister au sein d'une fratrie (Moustaquim c. Belgique, 1991, § 36 ; Mustafa et Armağan Akin c. Turquie, 2010, § 19), ainsi qu'entre des tantes/oncles et des nièces/neveux (Boyle c. Royaume-Uni, 1994, §§ 41-47). Toutefois, habituellement, les relations étroites qui ne constituent pas une vie familiale relèvent en général de la vie privée (Znamenskaya c. Russie, 2005, § 27 et la jurisprudence citée).

La Cour a admis que la relation entre des adultes, d'une part, et leurs parents, frères et soeurs, d'autre part, relevait de la vie familiale protégée par l'article 8, même si l'adulte en question ne vivait pas avec ses parents, frères ou soeurs (Boughanemi c. France, 1996, § 35) et même s'il avait fondé un foyer et une famille distincts (Moustaquim c. Belgique, 1991, §§ 35 et 45-46 ; El Boujaïdi c. France, 1997, § 33).

Que le droit au respect de la vie privée et familiale est également protégé par l'article 8 de la CEDH ainsi que par l'article 22 de la Constitution.

Qu'il est évident que les relations qu'entretient le requérant en Belgique sont protégées par l'article 8 de la CEDH et doivent donc être pris en considération.

5.

Cette motivation est totalement disproportionnée et viole son droit fondamental à la vie privée et familiale.

Il est clair que la partie adverse n'a point procédé à un examen rigoureux de la cause, en fonction des circonstances. La décision attaquée porte une atteinte grave et irréversible à la vie privée du requérant, en l'obligeant à quitter le territoire et à quitter la vie familiale et la vie privée qu'il a construit en Belgique depuis son arrivée sur le territoire.

Il n'apparaît pas à la lecture de l'acte attaqué que la partie adverse ait procédé à l'examen d'un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte à ses droits.

Qu'aucune mise en balance des intérêts en cause a été faite par la partie adverse lors de la prise de cette décision. La décision attaquée a été adoptée de manière disproportionnée et sans tenir compte des circonstances particulières.

Que la loi impose à toute administration de respecter le principe de proportionnalité lorsqu'elle prend des décisions concernant entre autres des mesures d'éloignement, ce qui ne fut pas le cas en l'espèce.

L'article 74/13, quant à lui, impose que toute décision d'éloignement respecte les droits fondamentaux de la personne et soit dûment motivée au regard de sa situation individuelle. En l'occurrence, la décision contestée se limite à rappeler des considérations générales sans aucune appréciation concrète de la situation humaine et sociale du requérant, ce qui constitue une violation flagrante des articles précités supra.

On est face à une motivation stéréotypée, qui ne répond pas en compte les éléments évoqués par le requérant.

6.

La décision attaquée n'est dès lors pas légalement motivée n'étant en réalité pas motivée du tout contrairement à ses obligations découlant des articles 8 CEDH, ainsi que des dispositions légales prérappelées supra obligeant la partie adverse à motiver ses décisions.

La question ne se situe pas uniquement au niveau administratif mais au niveau émotionnel également. Par la prise de cette décision, la partie adverse empêche le requérant d'entretenir des lieux familiaux et amicaux créés depuis son arrivée sur le territoire belge. Se faisant, le droit de la requérante au respect de sa vie familiale et privée est violé.

Il y a donc lieu de dire que la partie adverse a violé l'article 8 de la CEDH ainsi que les articles 7 et 52 de la Charte Européenne, l'article 61/1/5 et 74/13 de la loi du 15 décembre 1980."

2.2. De Raad leest in het verzoekschrift geen uitleg over de wijze waarop de bestreden beslissing artikel 61/1/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), het vertrouwens-beginsel en de artikelen 2 en 3 van het Kinderrechtenverdrag schendt, noch het artikel 52 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie waarvan in het betoog bijkomend gewag wordt gemaakt.

Deze onderdelen van het middel zijn derhalve onontvankelijk.

2.3. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk is voorzien van een feitelijke en juridische motivering zoals opgelegd door de formele motiveringsplicht die ligt besloten in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker zet niet uiteen waarom de motieven hem niet toelaten zich erop te verdedigen, wat de voornaamste doelstelling vormt van de formele motiveringsplicht. De motivering van de bestreden beslissing is niet stereotiep aangezien rekening wordt gehouden met de elementen die verzoekers zaak kenmerken en met wat verzoeker heeft verklaard tijdens zijn gehoor dat plaatsgreep voor het treffen van de bestreden beslissing (zie infra). Alleszins, indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit louter feit op zich nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt bijgevolg niet.

2.4. De Raad kan alleen maar vaststellen dat verzoeker ook in het onderdeel van zijn verzoekschrift dat betrekking heeft op de concrete zaak (*"au cas d'espèce"*), vooral uitblinkt in theoretische overwegingen, naast poneringen dat de bestreden beslissing de artikelen 74/13 van de Vreemdelingenwet en 8 van het EVRM schendt. In casu motiveert verweerder in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling verplicht verweerder om rekening te houden met de gezins- en familiale situatie, het hoger belang van het kind en de gezondheidstoestand en vormt dus deels een weerspiegeling van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker verwijt verweerder in concreto enkel dat deze heeft nagelaten bijkomende elementen bij hem op te vragen over zijn relatie met zijn broer en ooms. Blijkens het administratief dossier werd verzoeker, zoals de aanhef van de bestreden beslissing ook weergeeft, door de politie gehoord op 19 juli 2025 aan de hand van een formulier met voorgedrukte rubrieken. Verzoeker kreeg hierbij de gelegenheid alles te vermelden wat hij wou vermelden. Zo heeft hij hierbij zijn broer en ooms vermeld, maar hierover geen bijkomende elementen verstrekt. Voor zover verzoeker al kan worden gevolgd in zijn betoog dat hij ondanks dit gehoor nog de kans moest krijgen om over zijn relatie met zijn broer en ooms bijkomende elementen te verstrekken, brengt hij thans geen elementen aan die wijzen op een afhankelijkheidsrelatie met hen in de zin van artikel 8 van het EVRM. Vooreerst betwist verzoeker de vaststellingen in de bestreden beslissing niet dat hij geen aanvraag tot gezinshereniging of regularisatie heeft ingediend. Evenmin geeft verzoeker aan welke elementen die de relatie met zijn broer en drie ooms betreffen, hij had meegegeven mocht hij zijn gevraagd bijkomende informatie te verstrekken, die aantonen dat hij met hen een gezins- of familieleven leidt in de zin van artikel 8 van het EVRM. Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin (ouders en minderjarige kinderen) worden immers slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. De afhankelijkheidsrelatie moet aldus de gebruikelijke banden die tussen familieleden bestaan, overstijgen. Verzoeker toont als meerderjarige volwassen man van 33 jaar niet in concreto aan dat er sprake is van een dergelijke relatie met zijn meerderjarige broer en ooms. Verzoeker toont m.a.w. het belang bij zijn kritiek niet aan.

Voorts verplicht artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet verweerder niet om rekening te houden met een privéleven. In het geval van een illegaal verblijf, zoals in casu, zal alleszins enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld voor wat betreft het privéleven (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142). Verzoeker toont nergens in concreto aan dat zijn situatie dergelijke uitzonderlijke omstandigheden vertoont zodat een schending van voormelde bepaling niet blijkt.

Verzoekers uitgebreide theoretische beschouwingen over artikel 8 van het EVRM kunnen niet tot een ander oordeel leiden. Verzoekers geval betreft overigens een geval van eerste toelating, nu hem geen bestaand verblijfsrecht werd ontnomen. In een situatie van eerste toelating gebeurt geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM, zodat verzoekers uitgebreid theoretisch betoog in dit verband hoe dan ook niet dienstig is.

2.5. Het enig middel is bijgevolg, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend zesentwintig door:

M. EKKA, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA